

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

L
.
G
.
D

JULEN 1949

---

*Midt udi mørket og jordens kuld,
medens vor sol er ved at dale,
stiger Vor Herres op som jul,
blir det sankthans i himlens sale,
netop som jord ej mer kan råde,
kommer et frelsens væld af nåde,
--- så kommer júl!*

Jonas Lie.

Når denne hilsen kommer ind ad døren til dig, står vi atter lige foran den velsignede julefest. Og så ved du, der selv har fejret jul herovre, hvor mange forberedelser der er gået forud her på det gamle hjem, lige siden det første lys blev tændt på julekronen den 1. december om aftenen.

Vi synes, at denne aften også i år blev det, vi gerne ville have, at den skulle være, en festaften med et præg helt for sig selv.

Vi sang alle de sange, som nu engang hører denne aften til, og som vi alle holder af, og der var hornmusik, violinmusik og oplæsning af en mængde hilsener fra gamle drenge og medarbejdere, men det mest betagende øjeblik var dog, da den lille 10-årige Ole, som var kommet hertil dagen før, tændte det første lys.

Vor gamle ven og medarbejder E. A. Mogensen, som i sin tid skænkede os det smukke digt »Et lille lys«, havde også i år sendt en hilsen til 1. december, og heri skrev han bl. a.: »Mine tanker går ved decembertid altid til Landerupgård og til den aften, hvor det første lys tændtes. Det lyser endnu i mit sind og min erindring, og lyset er vokset fra år til år. Men sådan går det med alt lys, der har kærlighed som årsag. Derfor lyser også julenattens stjerne stærkere og stærkere for en, eftersom årene går, hvis man åbner sit sind for det. Sådan vil jeg da ønske for jer alle i hjemmet både drenge og medarbejdere, at det lille ensomme lys i kronen må blive et budskab om kærligheden, der tændte lys for menneskeslægten julenat.«

Og en af vore gamle drenge skrev: »Du kan tro, at jeg mindes den tid, da jeg var dreng hos jer og den 1. december sad oppe i dagligstuen og lyttede til, hvad du havde at sige os, hvad vi havde at glæde os til, til det store budskab, som snart skulle komme, og hvordan vi måtte have vore hjerter åbne for julens gæst.«

De samme toner gik igennem alle de mange andre breve og hilsener, som vi også i år til 1. december modtog fra nær og fjern. En sådan aften bundfældes noget værdifuldt i mangt et drengesind, noget, der er mere værd end guld og sølv, og som hverken møl eller rust kan fortære.

Jeg tænker mig, at du nu for dit indre øje ser det hele igen, oplever din barndoms jul herovre påny, og det skal da være mit ønske for dig og dine som for mig selv og alle dem, Gud har givet mig at holde jul med, at vi må få velsignelse til at lukke os op for julens store glæde, at blive som børn påny, så vi ret af hjertet kan synge:

*»Kom, Jesus, vær vor hyttegæst,
hold selv i os din julefest.«*

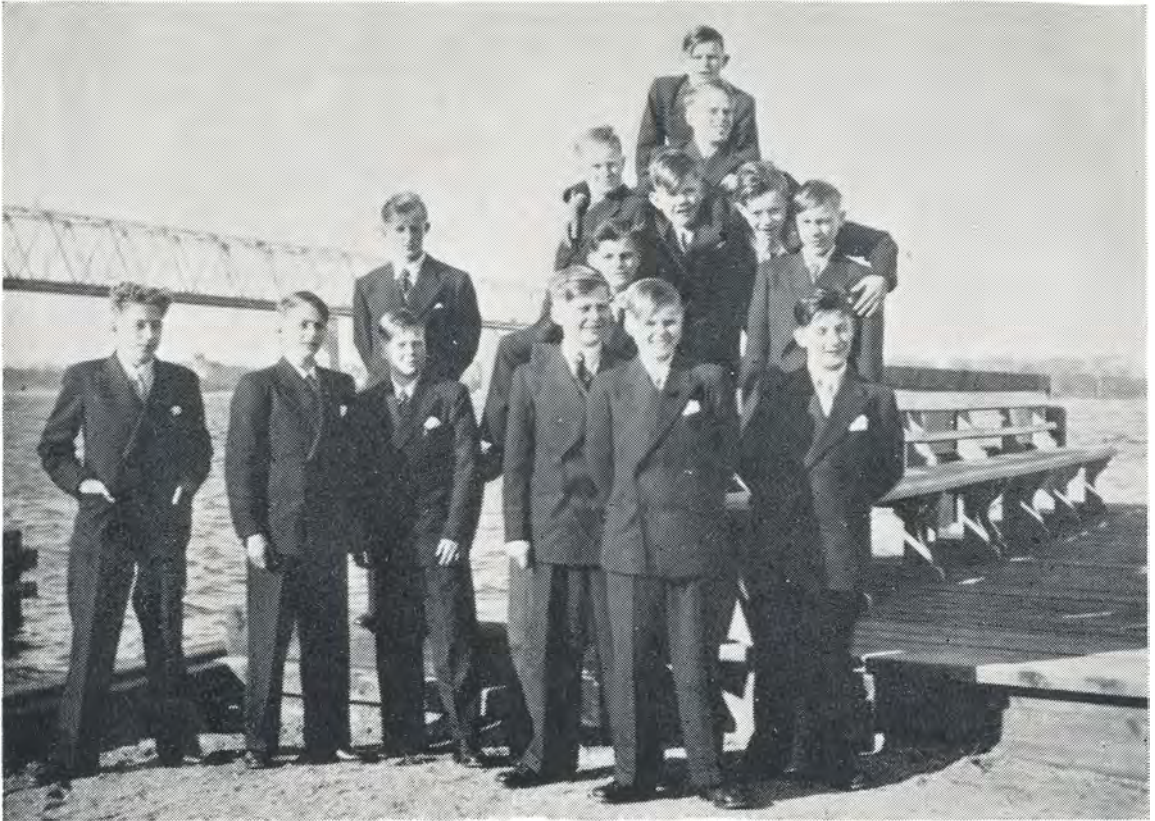
Fra parken ved vintertid. 1949.

1949

I nden mange dage er tidens hjul rullet så langt frem, at vi atter skal til at skrive et nyt årstal, og alt det, der skete i 1949, er så fortid. For vort lille samfund her på Landerupgård vil der også til året 1949 være knyttet minder, der vil blive bevaret af os langt ud i fremtiden på grund af de indtryk, de pågældende begivenheder efterlod i vort sind. — Du, der selv har levet nogle år herovre, ved, at livet her hos os år efter år byder på en række afvekslende oplevelser, der gør, at dagene ikke bliver ensformige eller kedelige for den, der har et åbent og modtageligt sind, hvad enten han så er dreng eller voksen. Fra hornet lyder om morgenen for at kalde drengene op til det friske brusebad, og lige til der kl. 20,30 blæses til aftensang, er dagen optaget af skole, arbejde ude eller inde, sport og idræt, husflid eller pasning af de små drengehaver og endelig *leg* ikke at forglemme. Og alt dette er jo det grundlæggende, som skal udvikle drengen og være med til at gøre ham skikket til en gang at kunne fylde sin plads ude i livet. Jo bedre, det lykkes for os at gøre det klart for ham, at han under opholdet her arbejder for sin egen fremtid, desto lykkeligere for ham.

Og så er der det med at *hjælpes ad*, med at *løfte i flok*, det har stået sin prøve her på Landerupgård gennem årene gang på gang. Tænk blot på, da vi slæbte de store sten hen til flaghøjen — de var så tunge, at de

Vore konfirmander. 1949.

to kæmpestærke heste Bismark og Bjørn ikke kunne rokke dem ud af stedet, om de så halede aldrig så galt, men da 50 drenge fik fat i tovet, ja da løb de med dem. Eller tænk på, da vi byggede sommerlejren, »med fryd vi rejste vore huse, hver en gut tog sit tag, det var fest at være med«, eller da vi gennem 5 år arbejdede med sportspladsen, indtil den tilsidst, da der var flyttet tusinder og atter tusinder af trillebøre jord, lå som et flot lille stadion. — Eller, da vi byggede blokhuset i granskoven!

Derfor er der heller ikke alene *kraft*, men også *sandhed* i det for os, når vi synger:

»En ensom vandring ej står os an,
vi flokkes fluks, hvor mødes vi kan,
vort mod til farten da bliver frit,
og det går frem, når vi kønt holder trit.
Ja, da traver vi med sang
over sten, over stok, —
vejen bliver aldrig lang
for den sluttede flok.

Slut da sammen! Kort er glæden,
snart skal vi spredt ud i kæden.«

Jeg kunne unde jer gamle drenge at kigge ind i III. classes skolestue, I ville blive forbavsede og glade over, hvad I fik at se: små borde og stole i lyst træ, et sæt til hver dreng, og langs med hele den ene væg

Lejrspot i tidligt forår. 1949.

skabe, gennem hvis glaser man ser vore efterhånden righoldige samlinger. Og så er der endda det morsomme ved det, at hovedarbejdet med bordene og stolene er foretaget af en af vore gamle drenge, Kaj, der er elev på Seden lærlingehjem, hvor møblerne er fremstillet. Vi glæder os til efterhånden at få alle vore skolestuer således møbleret, men endnu mere glæder vi os dog til den dag, da den gamle østfløj med vognportene, brænderummet, væbnerstuen o. s. v. kan blive revet ned for at give plads for en smuk, ny bygning, hvor der skal være sovestuer, dagligstue, skolestue o. s. v. til I. klasse, bolig til to lærere, gæsteværelser, væbnerstue m. m. og nede i kælderen brændselsrum, cyklerum, toiletter til hele hjemmet, redskabsrum o. s. v. Vi håber stadig på, at vi inden længe skal få lov til at se denne nybygning vokse op. Samtidig skal der så foretages en del ændringer til det bedre i den gamle, hvide skolebygning, og der skal bygges en gartnerbolig, som kommer til at ligge i forbundshaven med facade ud imod Ribevej.

Der har været mange og dejlige bær i haven i år, både solbær, ribs, stikkelsbær og hindbær, de sidste var dem, der gav mest, hvorimod æblehøsten i år slet ikke kan sammenlignes med den i fjor, der jo også var helt overvældende. De store drenge var allerede kommet ud i sommerlejren, da bærplukningen på grund af det stadige solskin satte ind, før vi havde ventet det, og en flok af dem måtte derfor rejse hjem for at få plukningen fra hånden, men de vendte så tilbage til lejren igen, da II. hold var kommet derud.

Fra pinsedagene. 1949.

Lejrporten er i 1949 her hos os blevet dyrket ivrigere end nogensinde før, og en af grundene hertil er vel nok den, at vi efterhånden har fået vort lejrmateriel således i orden, så vi nu har komplet udstyr til 8 patruljer, ca. 60 drenge, og det gælder både teltudstyr, kogegrejer, spise-grejer, rygsække o. s. v., intet mangler. Det er blevet benyttet meget nu i år, og der er også blevet passet på det, det repræsenterer jo efterhånden en stor værdi.

Vinteren var jo mild, så vi kunne tidligt begynde på lejrporten, allerede 20. februar rykkede fire patruljer ud og slog lejr hver for sig i Herslevskoven for at øve sig i madlavning, træne i fremstilling af lejrarbejder o. s. v., og samtidig var der naturligvis tilrettelagt en *terrainøvelse* for patruljerne. 2. og 3. april var derefter 3 patruljer på week-end-lejr i Landerup skov, 9. og 10. april lå to andre patruljer i week-end-lejr i granskoven ved vort blokhus »Drengbo«, og i de første påskedage fra 13. til 15. april var 4 patruljer i lejr i Herslev skov og 2 ved Rævebakken, og i forbindelse hermed var der tilrettelagt en *sporingsøvelse*.

I de sidste pinsedage, 6. og 7. juni, rykkede gutterne atter ud med deres telte, de mindre drenge drog helt ud på den yderste spids af Hovens odde, medens 4 patruljer af større drenge gik i lejr i Håstrup Nederskov, og for disse drenge var der tilrettelagt en *natorienteringsøvelse*, som tog sin begyndelse kl. 22,30 og varede til den lyse morgen. Drengene skulle naturligvis ved denne øvelse finde vej igennem terrainet ved hjælp af kort og kompas, og undervejs skulle de løse en lang række opgaver. Tre

Fra week-end-lejren på »Lyngsborg«. 1949.

af patruljerne klarede det hele fint, kun en af dem glippede det lidt for. Fjorten dage senere var der atter tilrettelagt en orienteringsøvelse, men denne gang ved dagens lys, og heri deltog 6 patruljer.

Det bør også nævnes, at alle vore mindste drenge i FDF, ialt ca. 25, den 30. april marcherede ned til lejren »Lyngsborg« ved Lillebælt, hvor de holdt en prægtig week-end, og hvor hele holdet om morgenen den 1. maj gik i vandet i Lillebælt. På hjemvejen gjordes en afstikker over Lillebæltsbroen, så da gutterne endelig nåede hjem, havde de i løbet af de to dage marcheret 38 km, og det uden at der var nogen særlig træthed at spore.

Mange søndage er blevet brugt til spændende *terrainlege* særlig oppe i Landerup skov, og her er alle indianer- og cowboydragterne rigtig kommet til deres ret for ikke at tale om buerne, pilene og trægevæerne. Den første gang i 1949, vi rykkede ud til en sådan terrainleg med hele kredsens, var allerede 6. februar.

Jeg tror, at de fleste af jer gamle drenge og da særlig dem af jer, der var med ved de store oplevelser i 1920: afstemningsdagen i Nordslesvig og Christian den X's ridt over grænsen, er klar over, at *Sydslesvigsspørgsmålet* må optage mig stærkt i disse år, men det har det iøvrigt gjort i mange år, jeg var første gang med til en skoleindvielse dernede i 1935. I februar i år havde jeg den store oplevelse sammen med min svoger Kragh-Müller at besøge Sydslesvig i 8 dage og i løbet af denne tid at få lov til at holde 6 møder for vore landsmænd dernede. Alle vegne, hvor vi

kom frem, selv helt nede ved Ejderen, fortalte jeg om dansk børneforsorg, og i tilknytning hertil viste jeg lysbilleder her fra Landerupgård samt filmen fra »Bjærgeborg«. Som »filmsoperatør« havde jeg Helge Lange fra Flensborg med, ham der var her hos os i 5 år under krigen. Samtidig holdt min svoger møder i andre byer, talte om julemærkehjemmene og viste films derfra. Senere var jeg atter den 14. maj i Sydslesvig for at være med ved indvielsen af den danske skole i Strukstrup, og det blev en betagende smuk oplevelse.

Naturligvis ville jeg gerne have, at nogle af mine drenge også skulle have lejlighed til at komme til Sydslesvig for at møde de stærke indtryk, som blot nogle få dages ophold dernede giver enhver, der ikke er ligeglad med sit folks og sine landsmænds skæbne. Og det lykkedes virkelig at komme derned med en flok drenge, idet vort orkester blev indbudt til at komme derned for at spille ved de danske årsmøder i Sydslesvig den 12. juni.

Der var meget, der skulle ordnes, inden rejsen kunne finde sted, det gik ikke nær så let som i 1920, hvor et fællespas til hele orkestret blev udstedt på et almindelig stykke brevpapir uden nogensomhelst formular af den politiassistent ved det internationale politi, der havde kommandoen over posterne ved Frederikshøj. Nej, her skulle udstedes enkeltpas til hver af deltagerne, og når vi endelig langt om længe havde modtaget passene fra de forskellige politimyndigheder, skulle der skaffes visum fra det engelske permit-kontor i København, men det lykkedes at få alle formaliteter i orden i tide, så orkestret, forstærket med et par gamle drenge, Torben og Preben, og under ledsagelse af Billesbølle, Ibse og mig kunne drage af sted den 11. om morgenen. Efter at være kommet over grænsen og efter et lille ophold i Flensborg kørte vi i en stor rutebil vest på imod Husum, medens regnen skyllede ned. Vi havde selskab af et lille hold kvindelige gymnaster fra København, der skulle ned at vise gymnastik for sydslesvigerne, og vi var sammen med disse damer flere gange under opholdet dernede, så der sluttedes adskillige venskaber mellem drengene og dem.

For vore drenge i orkestret var det en mægtig oplevelse at stå på scenen i den store sal i »Hensens have« og spille for de ca. 1000 dansk-sindede sydslesvigere, der fyldte den med Dannebrog smykkede sal. Efter at orkestret havde spillet i ca. ½ time, gik det med rutebil til Bredsted, hvor 500 mennesker var samlede til møde og ventede på os. På den tur havde vi to norske soldater med, de stod og kiggede interesseret på os, da vi steg ind i rutebilen, og vi inviterede dem så med til dansk nationalt møde, hvad de var glade for, og for drengene var det interessant at tale med dem, og morsomt nok har vi senere på sommeren truffet de samme to soldater i Kolding. Efter at have spillet i Bredsted deltog vi i mødet der i en times tid, hvorefter turen gik tilbage til Husum, hvor man havde bedt os om at spille endnu en gang, inden mødet sluttede, så det blev sent, inden drengene kom til ro ude i de private hjem, hvor der var skaffet dem kvarter. Som der således denne aften var møde i Husum og Bred-

Fra det danske årsmøde i Husum 12. juni 1949.

sted, var der det overalt i Sydslesvig, og trods den strømmende regn var der overvældende tilslutning til møderne alle vegne. Men, hvordan ville vejret blive næste dag, når de store friluftsmøder skulle holdes i Flensborg, Slesvig, Husum, Tønning o. s. v., det tegnede ikke for godt! Og tænk, så vågnede Sydslesvig på årsmødedagen op til en strålende solskins-sommersøndag, og sådan holdt vejret sig hele dagen, det var vidunderligt!

Vi begyndte dagen med at deltage i den danske gudstjeneste i Klosterkirken, og her havde vi den oplevelse at høre børnene fra den danske skole synge på dejligt dansk. Om eftermiddagen gik orkestret igennem Husums gader i spidsen for det store danske folketog, der talte 4000 deltagere, hen til »Hensens have«, hvor der holdtes friluftsmøde med mange talere fra Sydslesvig. Mødet varede hele eftermiddagen, men ind imellem talerne var der gymnastikopvisninger, folkedans o. s. v. af hold, der var kommet her nord fra, ligesom vort orkester gentagne gange udfyldte pauserne med musik. For resten havde den dag en af drengene i orkestret, Kurt, fødselsdag, og hans kvarterværter kom straks om morgenen med gaver til ham.

Efter at have udhvilet hos vore meget gæstfri værter besøgte vi næste morgen den danske skole i Husum, og så gik det med rutebil til Slesvig sammen med et hold gymnaster fra Svendborg amt.

Vi spiste til middag på »Slesvighus«, dejlige gule ærter, derefter besøgte vi den skønne gamle danske domkirke, hvor Frederik den I hviler, og så gik turen til Dannevirke. Indtrykkene fra et besøg på Dannevirke kan

Ved krigergraven på Sdr. Vilstrup kirkegård 7. maj 1949.

ikke *beskrives*, Dannevirke skal *opleves*, og det blev det den dag under den bedst mulige vejledning, idet vandre lærer Jørgen Jørgensen fra Slesvig var vor cicerone. — Inden vi drog fra Slesvig, måtte orkestret naturligvis også lade de danske toner lyde der, og så gik det atter nord på. Vi gjorde holdt ved Sankemark sø, hvor vi havde en stille stund ved krigermonumentet, medens orkestret spillede »Slumrer sødt i Slesvigs jord«. I Flensborg nåede vi lige at aflægge et besøg ved den store danske krigergrav på kirkegården, derefter sagde vi farvel til Helge Lange, der som deltager i orkestret havde ledsaget os på hele turen, og så gik det atter over grænsen. —

For en måneds tid siden havde jeg atter den oplevelse at være i Sydslesvig for at holde et par møder, og ved samme lejlighed var jeg til stede ved indvielsen af de danske skoler i Husum og i Stenfeld i Angel, to store oplevelser, som jeg sent vil glemme. —

1949 er jo *hundredåret for slagene ved Kolding, Gudsø og Fredericia*, og naturligvis er mindedagene for disse kampe ikke gået upåagtet hen her i egnen. Den 7. maj, på hundredårsdagen for slaget ved Gudsø, samledes således en stor del af Sdr. Vilstrup sogns beboere på Sdr. Vilstrup kirkegård, hvor der på mindestenen for de faldne fra slaget ved Gudsø var indsat en mindeplade med navnene på de tre soldater, der faldt for 100 år siden, den ene på marken lige udenfor kirken, og denne plade, der var dækket af Dannebrog, skulle nu afsløres. Hele vor FDF-afdeling kom marcherende derop med fane og musik, og inden højtideligheden

Medens der ventes på kongen. 6. juli 1949.

Hans Majestæt Kong Frederik IX passerer vor front 6. juli 1949.

Vort lille korps passerer krigergraven i Fredericia 6. juli 1949.

Honnør for Hans Majestæt Kongen. 6. juli 1949.

spillede orkestret et par nationale sange. 6 faner paraderede ved mindestenen, og efter at mindepladen var afsløret, blev der nedlagt mange smukke signerede kranser bl. a. fra den danske hær, fra Sdr. Vilstrup kommune, soldaterforeningerne i Kolding, Grænseforeningen, DAF og

Køkkendrene i arbejde. 1949.

naturligvis også en fra FDF Landerupgård. Der blev talt og sunget, og højtideligheden sluttede med »Kæmp for alt, hvad du har kært«.

100 års festen for slaget ved Fredericia deltog vi naturligvis også i. Allerede kl. 9 skulle vi være i Fredericia, hvor vi fik anvist plads ved siden af de øvrige ungdomskorps nede ved den ny havn, hvor kongeskibet »Dannebrog« skulle lægge til. Vi var så heldige at komme til at stå næsten helt ude ved kajen, den røde løber blev lagt lige forbi vor front, og på den anden side af løberen stod soldaterforeningerne med ca. 150 faner. Det var det skønneste solskinsvejr, da kongen og dronningen

gik i land, og det blev det ved med at være hele dagen. Efter kongens ankomst marcherede ca. 50.000 mennesker op igennem byen med masser af faner og med flere musikkorps, og her var vi med i toget. Først passeredes Olaf Ryes monument, hvor en afdeling norske soldater stod æres-

Vi har fanget en mågeunge. 1949.

vagt, dernæst defilerede toget forbi den store krigergrav, der var ganske dækket af blomster. Vi aflagde honnør, medens vi marcherede forbi graven med det smukke relief, — jeg tror ikke, at de drenge, der har oplevet en sådan stund, glemmer den så let igen. Tilsidst marcherede hele det store folketog forbi kongefamilien, der havde taget opstilling under en baldakin lige over for »Den tapre Landsoldat«, og her blev naturligvis også aflagt honnør, og vi var stolte over, at kongen aflagde honnør også for os og for vor fane. Tilsidst opmarcherede hele det store folketog på torvet, og både det og de tilstødende gader var eet menneskehav. De for-

skellige orkestre spillede skiftevis, også vort, og så trådte Fredericias kommandant frem på rådhusets balkon og holdt en kort tale.

Det største øjeblik blev dog, da Kong Frøderik den IX viste sig på balkonen! Det store folkehav jublede, Kongen holdt en kraftfuld tale og

Far og søn nyder opholdet i lejren i lige høj grad. 1949.

sluttede med at udbringe et leve for Danmark! Hurraerne drønedede ud over torvet og de tilstødende gader. Det blev en værdig 100 års fest, der vil blive stående som et uforglemmeligt og smukt minde.

Turen til Vesterhavet blev i år lidt forsinket, fordi vi først skulle med til mindefesten i Fredericia, og vi marcherede derfor ikke derud i år, da det så ville blive så langt hen i tiden, inden vi nåede derud. Vi var naturligvis kede af at måtte opgive marchturen, men man kan jo ikke få både i pose og i sæk. Klittens beboere modtog os med flagene oppe, det var en dejlig velkomst at få! Og nu fulgte så tre herlige uger for de store

Dygtige ålefiskere. 1949.

II. hold skal forlade lejren. 1949.

Vort orkester spiller ved talerstolen på Skamlingsbanken. 1949.

drengene, indtil de små rykkede ind og tog lejren i besiddelse. Ind imellem havde vi besøg af en mængde gamle drenge, adskillige med deres koner og nogle med både kone og børn og foruden dem mange andre gæster. Vi var som sædvanlig på besøg med drengene både i Bjerregård og i Haurvig, og til sommerlejrefesten stævnede folk til gengæld ned til os. Da vi lukkede lejren, var vi enige om, at der ikke findes et bedre sted end »Bjærgborg«.

Der er allerede omtalt nogle begivenheder, hvor *orkestret* har medvirket, men der har i løbet af året været bud efter det ved mange flere lejligheder, og vi har ikke nær kunnet efterkomme alle de ønsker, der har været om at få vort orkester til at spille. Traditionen tro spillede vore drenge naturligvis ved afstemningsfesten i Anslet den 10. februar, det hører til vore store oplevelser vinter efter vinter at komme på denne sønderjyllandstur, hvorfra drengene altid medbringer stærke indtryk. Desuden har orkestret f. eks. spillet ved et stort nationalt møde på Skamlingsbanken, hvor bl. a. Knud Kristensen talte, et møde, hvor vi iøvrigt havde en hel rutebil fuld af drenge med, og drengene har spillet i Alminde, Viuf, Gesten og Taulov, ligesom de har måttet underholde, når Grænseforeningen holdt sine møder her på Landerupgård og ved den store basar til fordel for Sydslesvig, som afholdtes her den 25. september. Ved de mange *store besøg*, som vi i løbet af året har haft, har orkestret naturligvis også måttet yde sin medvirken, i alt har det optrådt over 30 gange foruden på vore egne marchture og ved flaghejsning på festdage.

Soldaterbesøg. 1949.

Blandt de større besøg, vi har haft, skal nævnes følgende: 12. bataljons skytskompagni, Jelling statsseminariums ældste klasse (31 personer), D. S. U. fra Kolding (35), Eltang sogns socialdemokratiske forening (100), Socialdemokratisk forbund fra Fredericia (85), deltagere i et kursus for åndssvageforsorgen (70), Socialdemokratisk kvindeudvalg fra Middelfart (30), Randers børneværnsudvalg (9), en gruppe franske studenter, der var på studierejse i Danmark (12), og endelig havde vi sidst i august besøg af en halv snes af vore gode venner fra Haurvig, og 25. og 26. august havde vi militær indkvartering fra Gardehusarregimentet fra Næstved. Af gæster fra udlandet har vi foruden de franske studenter haft følgende: 6 schweizere, 1 hollænder, 2 nordmænd og en amerikaner.

Indenfor FDF har der vinteren igennem været afholdt regelmæssige *patruljemøder*, og ved et særligt festligt kredsmøde blev der udnævnt 10 ny væbnere. Ved et af vore sidste kredsmøder havde vi besøg af en ung hollænder, der arbejder for flygtningebørnene i Tyskland, og han gav os en fornøjelig aften, idet han underholdt os med morsomme sange på flere forskellige sprog, og hans mimik var enestående, så vi morede os storartet. — —

Til året 1949 knytter der sig også tunge og alvorlige minder for os alle her på Landerupgård, idet en af vore drenge, *Per Hansen*, 12 år gammel, den 29. september bukkede under for en farlig sygdom (tuberkuløs meningitis) og døde på Kolding Sygehus. Per blev syg sidst i august og

Forår ved Landerupgård. 1949.

blev efter nogle dages forløb indlagt på sygehuset, hvor han lå uden bevidsthed det allermeste af tiden, indtil han døde.

Per var afholdt såvel af drenge som af voksne, og der blev så stille i flokken herude, da budskabet om hans død nåede hertil. Han blev begravet den 5. oktober i Esbjerg, men inden hans bære blev ført dertil, samledes vi alle til en sørgehøjtidelighed i kapellet i Kolding, og derefter fulgte alle drengene i deres FDF uniformer og med fanen i spidsen efter deres kammerats bære igennem Kolding og ud til Munkenborg, kun en lille flok fulgte i bil sammen med mig efter baren helt til Esbjerg for at vi kunne være med ved hans begravelse.

En af de drenge, der var med ved denne lejlighed, Ejvin Højhus, kom den følgende dag meget slemt til skade ved på cykle at støde sammen med en bil på vejen lige her udenfor Landerupgård. Det så meget slemt ud, og han blev straks ført til sygehuset i Kolding, men han er heldigvis kommet fra det fuldstændig uden mén, hvad der er grund til at være *meget* taknemmelig for. —

Og nu, medens jeg skriver dette, er vi midt i juleforberedelserne, og et par store julepakker er allerede nået hertil helt ovre fra Californien. Derovre bor netop en tante til lille Per Hansen, og hun har samlet en kreds af damer, som har besluttet, at de vil tænke kærligt på drengene her på Landerupgård og af og til glæde dem med gaver. Allerede sidste jul kom der en stor pakke fra dem, og i år er der altså komme 2 — to — *store* pakker med dejligt juleknas, og endvidere har de enestående damer

sørget for, at der bliver en ekstra julegave til hver dreng. At vi er dybt taknemmelige og sender vore american mothers mange kærlige tanker, siger sig selv. —

Jeg vil slutte denne lille beretning med et par linier af et vers, som min gamle ven Ludvig Beck for mange år siden, da han var forstander på Ourø, sendte til sine gamle drenge ved juletid, og jeg gør så hans ord til mine:

»Glædelig jul, du, som drog fra vort hjem!
Gud give dig mod til et »længere frem
ad åbne og sollyse veje.«

Måtte det ny år forme sig lykkeligt og blive et velsignet og godt år for dig og dine! Det ønskes inderligt af

din ven Boje.

Ved »Landsoldaten«. 1949.

Sporten 1949.

Af almen interesse ikke stort. Gymnastik og atletik har ligget næsten brak i over et år, fordi gymnastiklæreren har været på kursus i København et år, først hen på efteråret kunne vi starte. Derfor i korthed:

Svømning. Nogle få havde mulighed for at nå et resultat i år. Færdighederne blev indøvet dels på »Bjærgborg« (fjorden), dels i vor landskendte »Geddedam«, men aflæggelsen af prøver måtte for en del henlægges til vand af større dybde og sigtbarhed: Lillebælt ved Snoghøj Gymnastikhøjskole. De sidste prøver blev aflagt 13. oktober. Der blev uddelt:

Den danske skoles *svømmeprøve*: 4 diplomer (og FDF's piltmærke).

Den danske skoles *frisvømmerprøve*: 3 diplomer (og FDF's væbnermærke).

Den danske skoles *livredningsprøve*: 1 diplom (og FDF's instruktørmærke).

I år kunne det kun blive til spredt fægtning. Vi håber til foråret at kunne starte med regelmæssig svømmeundervisning klassevis med det formål, at alle herfra bliver duelige svømmere.

Boldspil: Angående de traditionelle fodboldkampe se Ibse. I salen driver vi forberedende boldspil med henblik på langbold og håndbold. Og i fritiden munterer de ældste sig iøvrigt med volley-ball.

Atletik: Østjyllands distrikt afholdt 11. septbr. *distriktsidrætsstævne* i Fredericia. Vi trænede en halv snes dage, stod op en halv time før reveillen, løb »Trekanten« rundt, vendte ved »Dødens hus«, stormede kirken o. s. v. Det gav livslyst og vabler (som er i familie med hinanden!). — Per Hansens sygdom kastede skygge over dagene. Vi deltog kun med aktive og kun i selve idrætskampene. Fodboldholdet gled i fedtet føre ud af turneringen i indledende kamp mod Vejle I (»Ud med dommeren!«). I trekampen placerede vi os som nr. 2. Kredsstafetløbet (5×80 m), som vi i særlig grad havde lagt vægt på, blev ikke gennemført af mangel på tid(!), men vi beholdt pokalen, vi vandt i Vejle 1948. — Der blev ingen *idrætsmærker* taget i år, tiden blev for kort til at gennemføre den grundige træning, der er det egentlige ved prøverne.

Orientering. I efteråret har vi benyttet nogle timer og eftermiddage på terræn- og orienteringsøvelser med de to ældste klasser. Den sidste øvelse i terrænet: Herslev—Håstrup—Bovballe Mølle, hensigtsmæssig rute, 18 km.

Gymnastik. Vi er såvel i skolen som på det frivillige hold i fuld gang med denne grundlæggende form for legemsøvelse, slider med at få de elementære øvelser lært og pudset af, lægger særlig vægt på øvelser i troppe, både for at nå mest muligt og for at give den enkelte lejlighed til udfoldelse. Vi har *meget* at tage fat på her. Og ikke mindst i denne herlige grotid, hvor de alt for stive skrivebordskonstruerede øvelser forsøges afløst af mere naturlige bevægelsesformer.

Det er skønt at se drengen, der er skabt for legemsøvelse, boltre sig i alt det, som er leg for ham. *Han inspirerer!* Men den anden, den »umu-

lige«, drengen, der eet sekund af sin tilværelse fulgte takten og ved et mærkeligt under slap for tilintetgørelsen ved et benopslag, — og han så alligevel sætter alt ind på at ville kunne. Han tørrer lok og sved fra panden, smiler glad over en hårdt tilkæmpet sejr, ægges af et nederlag og fortsætter. *Han inspirerer!*

Begge er de her. De gør det muligt at håbe på en fremtid, hvor det skønne ikke er pladder, men skønhed, fordi det er knyttet sammen med viljen til *at ville*,

—» ville verden, ville livet,
ville kampen fremfor kivet.«

Med dette ønsket om held og lykke til at kunne ville i det nye år!

C. Clemens Hansen.

»Børnebørnene« Ib og Ole hejser lejrens flag
på Ibs 16 års fødselsdag. 1949.

Det er tidligt en søndag morgen. Alt ånder fred og ro, endnu ligger duggen og glimter i solskinet, og de eneste lyde, man hører, kommer fra kostalden, hvor der skramles med mælkejunger. Lidt efter kommer flere lyde til, og pludselig åbnes et vindue, og tonerne af »Den

Så nåede vi derud. 1949.

signede dag« bruser ud over omegnen. Et øjeblik efter springer store og små ud af sengene, griber håndklæderne og iler ud under bruserne og lader det dejlige, kolde vand strømme ned over sig. Så vågner man rigtig op, og snart høres muntre, morgenfriske stemmer alle vegne. — »Ah, det er søndag, så skal vi vel nok lege — hele dagen!« De mindre drenge er allerede i gang og tumler sig muntert ude omkring, men for de store drenge kniber det lidt at komme igang. Nogle har dog fået fat i fodbolden og en rask fodboldkamp er i fuld sving, men mange slentrer rundt med hænderne begravet i lommerne eller ligger ude på fodfold-

banen på en rigtig grøn plet og ser mod de drivende skyer, mens tankerne går på langfart.

Det bliver middag, og da vi har spist, sidder vi ude under hængebøgen og taler om, hvordan vi skal få dagen til at gå. »Hør,« siger Leif

Er det ikke en flot cykel, jeg har? 1949.

pludselig, »vi har da cyklerne!« »Ja, cyklerne,« bliver der råbt, og et øjeblik efter har vi fået dem ned og er klar til at tage af sted, det vil sige, det tror vi, men Jørgen skal have sat sin sadel op, og Poul skal have strammet sin kæde, mens Kaj og Mogens sveddryppende pumper deres cykleringe.

Nå, endelig er vi da færdige og begiver os i sluttet formation først rundt om flaghøjen, så ud ad indkørslen til nye indtryk og oplevelser i vort smukke land.

I dag går turen til Fredericia, hvor vi ser på skanserne, hilser på

»Landsoldaten« og kører op til den store krigergrav, hvor vi ærbødigt læser navnene på de mange faldne fra 1849. Derefter cykler vi til havnen; her ligger et stort motorskib med en ladning fosfat til svovlsyre-fabrikken. Skibet hedder »Texas« og ejes af D. F. D. S. Vi prajer vagtmanden og spørger, om vi må komme om bord. Et øjeblik efter får vi lov og entrer op ad falderebet og står så og ser nysgerrigt på alt det mærkelige, der findes på et skib. Vi er nede i maskinrummet, hvor maskinmesteren forklarer os alt, hvad vi vil vide om de mange forskellige maskiner, der findes hernede. Vi er oppe på kommandobroen, hente forskibs og agterude, og efter at vi har set os grundigt om, siger vi farvel og mange tak og forlader skibet.

Turen går videre til Lillebæltsbroen og over denne til skoven på den modsatte side. Her spiser vi vores medbragte eftermiddagskage og får en is ved en nærliggende isbod. Bagefter er vi ude at se en lille lystbådehavn, hvor vi beundrer de smukke sejlbåde.

Så går turen hjemefter, og uden uheld ruller vi atter ind i gården, lige tids nok til at få cyklerne sat op og vasket os, inden vi skal spise til aften.

Sådan tilbringes mange søndage. Endnu har vi kun 25 cykler, men inden længe er der sikkert mange flere. Vi har haft mange herlige ture rundt omkring i omegnen. Flere gange har vi haft badebukser med og badet forskellige steder. Vi har været i Vejle og en pragtfuld tur igennem lidt af Grejsdalen. Kolding har vi besøgt flere Gange. Vi har set Koldinghus, været til motorløb og meget andet. Selvfølgelig har vi haft mange fornøjelige oplevelser på disse ture og det indtryk, vi har fået af den danske natur, har givet os den faste tro, at vi har noget dyrebart at værne om.

Med disse linier vil jeg ønske alle en glædelig jul og et rigtigt godt og lykkeligt nytår fra eders hengivne

Skipper.

Af et brev.

... om vi ikke spiller sketsch mere, spørger du? Du burde have været ude i sommerlejren til sommerlejr festen i år, så ville du ikke have spurgt så dumt.

Sidste efterår havde vi besøg af et par damer fra Amerika, og den ene af dem forelskede sig i et par af Åse Bremses røde træsko, som hun ved sin afrejse havde testamenteret komedierummet. Jeg gav hende dem flot, og derover blev hun så taknemmelig, at hun lovede at sende en lille pakke med noget brugt tøj til gengæld. Den ankom engang her i foråret — den lille pakke — den vejede nøjagtig 90 kg og kostede 50 øre i told.

Det fyldte godt op i vort komedierum, kan du tro, og der kommer ofte bud langvejs fra, om vi kan låne dem det og det.

Nå, men vi lavede et helt cirkus den aften. Over 8 dages forberedelse

Vil I med i cirkus? 1949.

Direktør Ibbermann fremfører sine heste. 1949.

Boksekamp imellem hvid og sort. 1949.

Sjældent eksemplar af indisk elefant. 1949.

måtte der til, og så godt som alle lejrdelegerne var med som personale eller artister.

Vi havde anbragt det i dalen lige syd for lejren med arena, orkester på balkon lige over indgangen, dresserede heste og elefanter, line-

Dødsudspring. 1949.

dansere, boksere, indiske fakirer, sværvægttere, dødsspringere, klovner, cowboys, indianere, troldmænd, hypnotisører, dyrepassere, tjenere og så en direktør, Ib fra København, efter hvem hele historien fik navnet »Cirkus Ibbermann«.

Drengene gik op i det med liv og sjæl, og vi havde en god og værdifuld hjælp i lærer Frank Hansen.

Hvordan resultatet blev, kan du forhøre om hos en af de mange på tilskuerpladsen, som amfiteatralsk hævdede sig omkring scenen, alle siddepladser polstret med frisk blomstrende lyng.

Det var dejligt vejr den aften, drengene var oplagte, særlig vore to uforlignelige klovner, men de træner jo også hver dag, og publikum var modtagelige og taknemlige, alt i alt syntes jeg selv at fornemme den rette stemning, den rigtige atmosfære over hele linien.

Politiet fører tilsyn i cirkus. 1949.

... du spørger, hvordan det går med vort fodboldhold herovre? Du tipper måske, siden du er interesseret i at få det at vide, men vær uden frygt, vi kommer ikke på tipskuponen lige straks.

Jeg kan dog ikke sige andet, end at interessen for fodbold stadig ligger godt, det vil den vel altid. Vi har fået indrettet et nyt fodboldrum i det gamle kobberværksted, har fået et helt sæt nyt fodboldtøj og har fået to fodboldhold, det sædvanlige kamphold samt et hold af 10—12-årige, vi kalder det juniorholdet.

Det var vanskeligt i foråret at få de to hold sat sammen, ligeså meget

besvær, som »Dansk Boldunion« har med at sætte hold sammen til landskampe, men efter flere prøver fik de følgende sammensætning regnet fra målmand til venstre wing.

Kamphold: Jørgen Hansen, Vagn B. Jørgensen, Gustav Frandsen, Mogens Petersen, Egon Mikkelsen, Gunnar Petersen, Tonni Johannesen, Kurt Ittermann, John Vitten Hansen, Henry Møller Jensen, Ejvind Højhus. Reserve: Kaj Kristensen.

Juniorhold: Fridtjof Jensen, Freddy Madsen, Bent Olsson, Gunnar Jensen, Bent Petersen, Anders P. Petersen, Leif Ludvigsen, Benny Trapp, Benny Kristensen, Per Hansen, Lindy Jensen. Reserver: Poul Poulsen, Georg Rasmussen.

Søndag den 1. maj kom kampholdet for første gang i ilden på hjemmebane. Det var mod Smidstrup. Vore gæster, der ellers har et fasttømret og solidt hold med et stærkt bevægeligt og hurtigt angreb, var meget svagt spillende denne dag. Men naturligvis havde vi fordel af hjemmebane, og det er meget naturligt, at det var det, der gjorde udslaget. Det blev bedre bekræftet 14 dage senere, søndag den 15. maj, da vort kamphold mødte det samme hold i Smidstrup. Vi tabte med 1 mål mod 5, mens vi havde vundet vor første kamp med 5—1. Banen i Smidstrup var nu heller ikke særlig god, og endvidere var vejret ikke godt.

Den følgende onsdag aften d. 18. maj kom så begge hold i ilden. I en knaldrød rutebil dukkede Ågård op. Alene farven var nok til at sætte én i harnisk, og så var de fleste spillere rødhårede og så lange som et ondt år. Det regnfulde forår og den dermed følgende grøde havde forårsaget en kolossal vækst af græsset på fodboldbanen. De to små hold måtte først igang. Det var næsten umuligt at se nogen af spillerne, men ved at følge bevægelsen i græsset kunne man så nogenlunde følge kampens gang. Et kvarter hen i spillet blev bolden væk, så vi måtte have fat i en le. Den viste sig umulig at finde, hvorfor vi måtte have fat i vor træningsbold. Bevægelserne i græsset fortalte, at vore spillere var gennemgående hurtigere, men nu kendte de jo også banen og vidste, i hvad retning de skulle løbe. En lille Ågård-mand dukkede op lige ved siden af mig, der for overblikkets skyld var vadet midt ind i græsmarken, og spurgte, om han kunne låne et kompas. Jeg gjorde aftale med ham, hvor jeg kunne træffe ham igen og sendte en tilskuer ind efter det forlangte.

Da tiden var udløbet, fløjtede dommeren af, og ved oplysning ved målmændene viste det sig, at der var gået 3 bolde ind i Ågårds net, men ingen i vort eget.

Ved den næste kamp kunne vi hele tiden følge Ågård-spillerne, de ragede langt op over græsset. Heroppefra havde de en gevaldig udsigt over valpladsen, og det lykkedes dem at rage 2 mål ind hos os. Vi fik en enkelt bold ind, men det viste sig at være den forsvundne bold fra første kamp, som Højhus tilfældigvis faldt over. Han undrede sig godt nok over, at der ikke var nogen, der forhindrede ham i at føre den frem og score.

Efter matchen fik hver spiller en rød sodavand, hvorefter vore gæster tog afsked. Dagen efter slog Lorenz Petersen fodboldbanen.

Søndag den 22. maj, kun 4 dage senere, måtte vi af sted igen, denne gang til Skærbæk. Vi blev afhentet i en lastbil lige efter middag, og med højt humør og med rent halm i støvlerne tog vi af sted.

Vejret var godt og vinden svag, så det lovede godt for udfaldet.

Vi fik anvist et lille udhus, hvor vi kunne klæde os om. Det blev kampholdet, der først måtte holde for. Fodboldbanen var noget ujævn, men her var ingen græs at skjule sig i, tværtimod, det havde køerne gnavet af, men samtidig havde de ret jævnlig efterladt deres visitkort overalt. Vort kamphold leverede her en velspillet og god kamp. Tonni var banens bedste mand, han scorede de fleste mål, men skaffede Skærbæk et straffespark efter at have nedlagt en modstander på en særlig udsøgt måde. Det gav dog ikke resultat. En rent ud sagt modbydelig klat sendte Gunnar Petersen ud på en lille lufttur med retning mod en anden, og det hjalp ikke det mindste, at han forsøgte en vridning i luften, han gled på maven igennem den i sin fulde længde til stor jubel for os tilskuere. Vor halfback Ekon Mikkelsen stillede ganske vist op med en stor forbindelse om det ene knæ, men det generede ham ikke det mindste i at udfolde sit besnærende spil fyldt med gode afleveringer, der gang på gang åbnede Skærbæks forsvar. I det hele taget spillede holdet på livet løs lige fra starten, og kampen bød på stor spænding hele tiden undtagen de sidste minutter, hvor vor sejr 5—0 var slået fast.

Så rykkede det lille hold frem, og opflammet af de store gik de på med dødsforagt. Det kneb med at holde pladserne, det gjorde det for øvrigt også med Skærbæks hold, og i en stor klump bølgede kampen frem og tilbage uden småligt hensyn til kokasser og muldvarpeskud. Snart efter lignede de hinanden allesammen, og bedre blev det ikke, at det trods de gode udsigter begyndte at regne, ja, rettere at øse ned i stride strømme. Fra alle sider væltede vandet ind på den lavtliggende bane, men det formåede ikke at dæmpe kæmpernes iver. Lindy vadede rundt i mudder og skidt og skældte ud, mens Ludvig skiftevis dyppede mave og ryg i den største vanddam på banen. Mange gode chancer havde vi spildt foran Skærbæks mål, da en af deres spillere omsider syntes, at det var synd for os og selv sendte bolden i mål. Det skete i kampens 27. minut, og første halvleg endte med, at dommeren med et drøn fik bolden i mellemgulvet, så fløjte, briller og gebisset fløj i alle retninger. Men ikke tale om, at de ville holde op, de tog fat på næste afdeling også. En rigtig stor og sort sky øsede mængder af vand ned over os. Hele banen sejlede, drengenes bukser, bluser og hoveder svulmede op, det sidste af anstrenge, og alt imens fulgte de i sluttet trop den fedtede og slimede bold selv i det værste ælte. En farlig situation opstod foran vort mål i det 55. minut: »fjendens« halfback fik kuglen færgen over en stor vandpyt og fik den udenom vore backs og afleverede den til sin uopdækkede ctr. forward, der med et kanonskud sendte bolden mod mål. Heldigvis ramte den overliggeren og sprang i spil igen. Som en hyæneflokk fo'r alle de nærmeste spillere over den, væltede sig mellem hinanden. Det blev Bent Olsson, der klarede sagen, han fik foden på den, og for anden

gang måtte dommeren dykke ned efter sin fløjte og sit gebis. Mens han var optaget af dette, fik vi et angreb etableret. Lindy trak op i venstre side efter en lang centring fra Benny, og så hurtig hans lange, tynde ben kunne bære, gik det fremover. Men der kom et ben i vejen for ham og høstede ham i et sprøjt af vand. Men til al held fik Anders fat i bolden og lagde en lang og fin bold ind over målmanden og i mål. I det samme fløjtede dommeren af.

Da vi havde fået det værste skidt skrabet af vore små spillere og fået dem klædt om, gik vi allesammen ned og fik en stor og velfortjent isvaffel, inden vi kørte hjem.

Vi har ikke hørt fra Skærbæk siden.

— — —

Så fik vi ro i ca. 14 dage og fik hvilet ud, men så en aften midt i juni ringede telefonen, og næste aften stillede arvefjenden — Smidstrup — igen, denne gang med et forstærket hold.

Her blev der virkelig spillet fodbold fra begge sider. Vort forsvar kom rigtig på prøve i denne kamp. Jørgen Hansen spillede en aldeles glimrende kamp, og han viste påny, at han har evner her. Han snoede og vred sig og fløj til tider gennem luften for at klare de mange farlige skud. Også vort backpar var stærkt. Vor halfbackkæde var utrættelig over fjenden og luftede fint ud. I forwardkæden fik John Vitten nogle slemme knubs til at begynde med, men det anfægtede ham ikke særlig, han blev bedre og bedre, han dribblede, fintede og skilte sig fint af med bolden til sine yderwings, der begge forstod at føre bolden op og aflevere skråt ind og i god tid.

Smidstrup havde mange og farlige angreb og et par slemme målskytter i deres innerwings, de burde have vundet denne kamp. Nu endte den 2—2.

Samme resultat gav den sidste kamp med dem i denne sæson, som blev spillet sidst i juni.

Nu er der kun at berette for en fuldstændigheds skyld, at vi havde endnu en kamp. Det var ude i sommerlejren, og det var for resten den sidste dag, vi var der. Vi havde måttet sende alle vore kampholdsspillere herhjem igen for at tage sig af gartneriet og måtte så kombinere et hold af juniorholdet godt spækket af statister.

Vi mødte drengene fra Lydum, der stillede med et gennemtrænet hold store drenge. Denne kamps udfald var på forhånd givet, men alligevel samledes vi andre om banen i håb om, at der ville ske et mirakel.

Der blæste en stiv og strid vind fra nordvest, og vi fik modvind først. Der var ikke andet at gøre end at holde bolden ved jorden. Når bolden blev skudt frem, fulgte den godt nok sin retning, indtil den havde hævet sig op over klitten, derefter skruede den sig omtrent lodret op, til kraften gik af den, og så svævede den blidt som en gasballon østpå og havnede enten i granskoven, på bålpladsen, eller den tog i fuld tril retning mod fjorden. Det blev til indkast og målspark hele tiden, og selv om vort forsvar havde blokeret hele målet, slap der alligevel 4 mål ind.

Så kom sidste halvleg, og her viste Lydum, at de var kendt med den stride blæst, de holdt os stangen, havde også en del angreb, så vi fik for lidt tid til at skyde på mål, kun et enkelt skud gav bonus.

Sådan har vor fodboldsæson forment sig for os i år, jeg vil synes hæderlig, og jeg tror, at vi på trods af stor åreladning af vore hold i efteråret, har grund til at se optimistisk på det kommende år 1950.

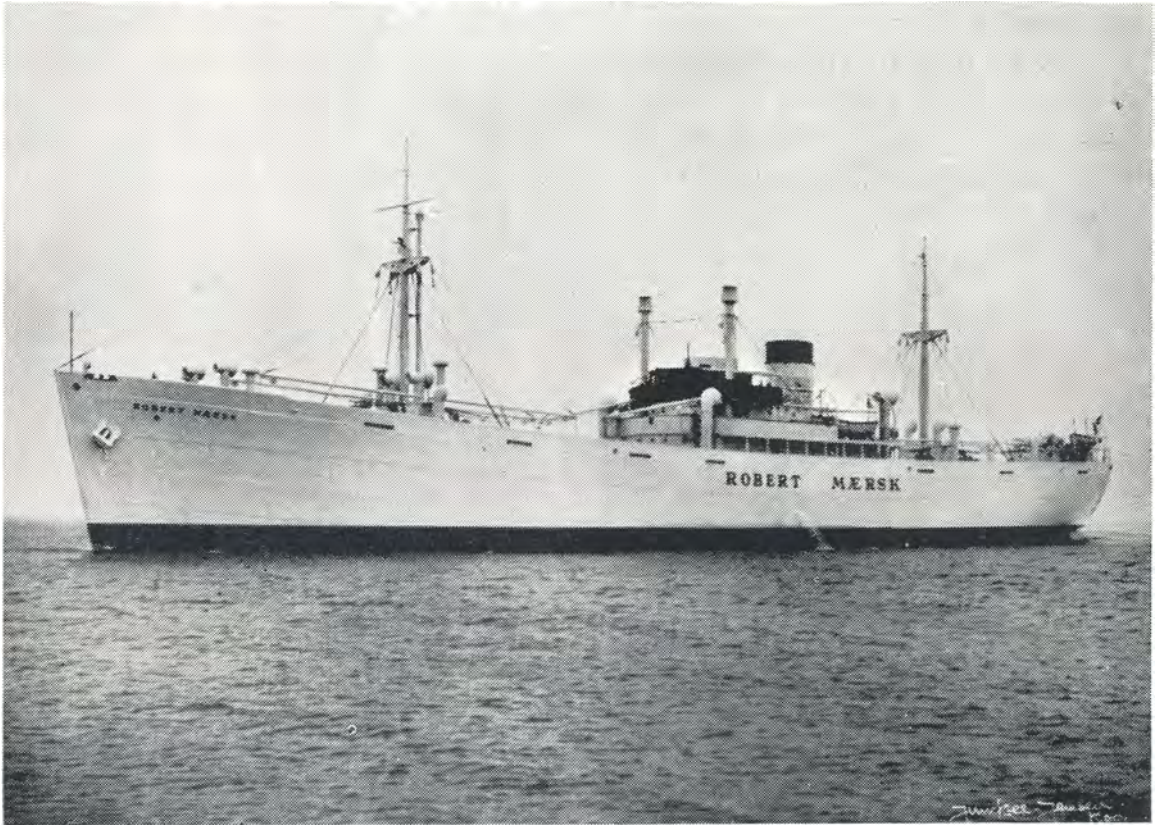
Og med dette ønsket om en glædelig jul og et godt nytår.

Ibse.

I tror da vel ikke, at vi fryser? 1949.

»Robert Mærsk«.

»Vores« skib.

I årets løb er der sket noget nyt og mærkeligt hos os. Vi har fået et skib. Ja, et rigtigt skib, der sejler mellem Amerika og Europa. Som måske nogen ved, er der opstået en hel ny institution, der hedder »Dansk Skibsadoption«. Vi gik i lang tid og ventede spændt på, om vi nu også fik et skib, og endelig en dag kom der bud om, at vi havde adopteret et af A. P. Møllers skibe ved navn »Robert Mærsk«. Samtidig kom der et fotografi af skibet, smukt indrammet med en sølvplade med skibets navn, og vi kan rigtig se, hvilke smukke og rene linier skibet har. Nu hænger billedet på den store stue, og mange tænker sikkert på, om det en dag skal lykkes at komme til at sejle med så smukt et skib. Vi fik også en plan over skibet, så vi, når vi får breve fra »Robert Mærsk«, hvilket sker tit, bedre er i stand til at følge med i, hvordan livet leves om bord. Vore venner, særlig kaptajnen, har været vældig flinke til at skrive og fortælle os om alt, hvad vi gerne vil høre. Når vi får brev, er det næsten lige så godt som selv at være med. Vi kan opleve en forrygende brandstorm på Atlanten, vi sejler ind til New York, hvor Frihedsgudinden byder velkommen, vi står på broen ved siden af kaptajnen i tæt tåge gennem Den engelske Kanal, vi oplever en bagende varm dag i Baltimore og meget mere.

Vi lærer om fremmede lande, fremmede folk og skikke, om maskiner, om navigation og ladninger. Det vigtigste er imidlertid, at vi har fået kontakt med et lille stykke Danmark, der viser vort smukke flag i fremmede lande, og at vi kan glæde dem om bord med vore breve. Vi har da også sendt et pænt fotografi af Landerupgård til skibet, og det er nu blevet ophængt i officerernes messe.

Vi er da også alle enige om, at vi i den kommende tid vil gøre alt for at få så meget godt ud af adoptionen som overhovedet muligt.

S. B. J.

KONRAD JØRGENSENS
ROGTRYKKERI-KOLDING